Ч. 92 (13.040). Львів, середа 27. квітня 1932. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 14·00 „ Піврічно 26·00 „ Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції 29-41. „ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Міркування з нагоди реформи шкільного устрою.

У минулій соймовій сесії ухвалили, як відомо, закон про новий устрій шкільництва у Польщі. На основі § 60. цього закону зміна має початися вже з днем 1. липня 1932 р., тобто за 2 місяці. Ця зміна спричинить поважний переворот у цілому шкільництві, отже і в цих рештках шкіл, які маємо з українською мовою навчання, а також і в наших приватних школах. Наша Парляментарна Репрезентація висказала свою думку про цей закон у законодатних палатах і зголосила цілу низку поправок. Одначе з них не принято ні одної. Обговорювано його у нашій і в польській пресі. Тому не буду ним подрібно займатися. Хочу лише в кількох словах торкнутися деяких актуальних, звязаних з ним, питань.

На основі нового закону цілковитій зміні підпадає передовсім середнє шкільництво, тобто гімназії. Правда, для експерименту зможуть залишитися деякі гімназії старого типу. Так само деякі привілеї матимуть і приватні школи. Всеж вони зможуть істнували тільки за виключною, окремою згодою шкільної влади. На основі нового закону зникнуть зовсім восьмилітні гімназії, а на їх місце повстане новий тип *чотирилітньої середньої школи* та дволітні ліцеї. Дві найнижчі класи перейдуть зі своїм матеріялом навчання до шестиклясової вселюдної школи, а саме: до 5 і 6 кляси. І тільки учні 6 кляси вселюдної школи зможуть переходити до гімназії. Таксамо доступ на університет буде дозволений лише для учнів, що покінчили ліцей. Які консеквенції з того устрою можуть бути для нас?!

Для українського шкільництва, оскільки виконавчий розпорядок міністра цього закону не заінтерпретує, — це повна ліквідація. Тепер маємо ледви 5 державних 8-клясових гімназій з українською мовою навчання. Ми вже нераз юказували, що це число зовсім не відповідає справедливому відношенню до числа українського населення в Польщі. Таких гімназій з 8-ми клясами повинні ми мати найменше 50. При новому законі істнуючі гімназії будуть зведені до 4 кляс, тобто квантитативно і квалітативно вони зменшуть на половину. Коли взяти під увагу факт, що доступ до цих гімназій буде відкритий тільки для молоді, що покінчила 6 клясу вселюдної школи і факт, що українських 6 клясових шкіл є дуже мало, (їх число не доходить до 10), то треба побоюватися, що контингент учнів до гімназій буде дуже малий.

Так само великою загрозою в доступі сільської молоді до середніх чи фахових шкіл буде факт, що по селах майже з правила є тільки 1- і 2-клясові школи, а відповідні 6-клясові школи у місті, як учить практика, не приймають нашої дітвори з села. Очевидно ту можливий тільки такий вихід, щоби на час, заки всюди розвинуться наші 6-клясові школи, залишити I. і II. клясу при українських гімназіях. Нам треба поробити заходи, щоби поширити право доступу дітвори зі шкіл 1 ступня до школи 2 ступня (де є 5 і 6 кляса). Щодо українських гімназій то їх не тільки не можна тепер ліквідувати, але навпаки требаб у всіх повітах, де переважає українське населення творити нові, принаймеше по одній в повітовому місті Східньої Галичини і Волині.

Друге важне для нас питання, як розвяже уряд справу творення ліцеїв з українською мовою навчання. Справедливість наказувалаб створити бодай тільки ліцеїв з українською мовою навчання, скільки є гімназій. Це вяжеться знову з питанням території і з питанням дотеперішнього покривдження у малому числі українських гімназій. Так само зліквідують учительські семинарії. Маємо повне право домагатися, щоби на місце зліквідованих українських гімназій і семинарій засновувати справедливе число педагогічних ліцеїв і „педагогій" з українською мовою навчання вже з початком слідуючого шк. року. Коли мова про фахове шкільництво, то крайня пора відкрити належну нам скількість фахових шкіл з українською мовою навчання, а яких досі нема ні одної. Очевидно найвища пора, щоби при перебудові шкільництва уряд подумав і про вищі українські школи. Від 40 літ бореться українська академічна молодь і українські компетентні громадські чинники за осуновання українського університету у Львові. Але як за часів Австрії, так і тепер у польській державі цього домагання українців польські відповідальні чинники навіть не беруть під увагу. Що більше, вони не респектують у цій справі навіть ухваленого польським соймом закону з 26. вересня 1922 р. А про інші високі школи з українською мовою навчання нема що й казати.

Теперішній уряд доказав, що у шкільній політиці супроти українського населення для нього міродайною вказівкою та ідеалом є утраквізм Ґрабського, який зовсім не зближує обох народів, як це декому з польських кругів здається, а навпаки віддалює.

Третя стаття закону, а саме § 15, 16, 17. і 18. кажуть про доповняючу освіту. Ту знову вводить закон новість, бо держава перебирає в свої руки виховання молоді у т. зв. позашкільнім віці. На основі § 17. можуть навіть старші громадяни користати з доповняючого навчання. Повстає небезпека, що творенням нових офіціяльних центрів для заведення позашкільної освіти легко ввійти у колізію з нашими рідними установами, наслідком чого замість освітньої праці зможе витворюватися фермент на місцях.

Виімкове значіння для нас має закон про приватне шкільництво. З уваги на те, що народне шкільництво з українською викладовою мовою у 80 прц. зліквідоване і тому, що не маємо зовсім державного фахового українського шкільництва, а ледви 5 українських гімназій, наше громадянство змушене творити приватні центри для плекання рідної культури. На жаль, закон спрепарований для нас так некорисно, що маємо право до сумніву, чи навіть на основі конституції зможемо творити приватне шкільництво. Трудноції в надаванні концесій та трудноції в приниманні учительського персоналу до наших приватних шкіл будуть цією непоборимою перешкодою, яка зможе нам не дати змоги розвинути навіть приватне шкільництво.

Ось ті загальні питання, які стоять перед нашим громадянством при новому устрою школи. Згідно з новим законом міністр освіти має широкі повновласти, якими всі ці питання може і повинен справедливо розвязати. Дійшло до нашого відома, що міністр вже відбуває конференції з відповідними польськими чинниками щодо виконавчого розпорядку. Поживемо й побачимо, який він буде для нас.

Пос. Дмитро Великанович.

Анґлія і події на Дністрі.

Жахливі події на Дністрі за останні місяці найшли свій відгомін і в Анґлії. У пресі появилися вістки про масакри безборонного українського населення більшовицькими агентами, підчас утечі з Радянської України до Румунії. Також у Палаті Послів був поставлений запит у тій справі.

Першу вістку про масакри на Дністрі подав дня 2. березня льондонський денник „Дейлі Телеґраф". Також і друга новинка появилася в томуж деннику дня 5. березня. Дня 22. березня подав довшу новинку про вимордування більшовиками 50 осіб на Дністрі, „Морнінґ Пост", а за ним і кілька провінціяльних денників.

У Палаті Послів поставив дня 13. квітня посол командир Локнер Лемпсон запит до секретаря закордонних справ, чи не булоб вказане поробити які заходи перед комітетом Міжнародного Бюра Праці (в Женеві), щоб забезпечити охорону й опіку українським втікачам, які передісталися через Дністер до Румунії? Бо як зачувати, вони находяться в дуже невідрадному положенні.

Секретар закордонних справ звернувся в тій справі до Женеви за інформаціями і відтіля повідомили його, що в справі допомоги для втікачів уже пороблені заходи, тому заступник секретаря закордонних справ кап. Еден, відповів послові Лемпсонові ось що: „Як мене поінформовано, то вже ввійшли відповідні звіти до Союзу Народів від Допомогового Комітету в Румунії і в Букарешті засновано допомоговий фонд для втікачів. Тому п. секретар закордонних справ не вважає доцільним, щоб уряд Його Королівської Милости від себе звертався до „Міжнародного Нансенівського Бюра для Втікачів" у тій справі".

—o—

Справа Далекого Сходу в Женеві.

Новим чинником в розвитку подій на Далекому Сході є загрозливий наступ війська китайських більшовиків на нові осередки Китаю. Чинник цей сприятливий для японського уряду, бо оправдує його твердження, що китайська влада не всилі втримати лад в державі; одночасно управнює Японію до більш рішучих заходів проти більшовиків в Манджурії та проти Радянщини загалом, бо щодо підтримання китайських більшовиків Радянщиною нема сумніву.

По відомостям з Гонкову армія китайських більшовиків машерує на порт Амой й американські й англійські місіонарі евакуують провінцію Чан-Чеу. Анґлійський панцирник „Девоншір" дістав приказ відплисти до Амой.

Хоч Радянщина не є членом Союзу Народів, а в пресі чутно вже голоси, що готові скласти на Женеву й відповідальність за хід радянсько-японського конфлікту. Щодо відомостей про нього, то радянська преса вважає небезпеку війни на Далекому Сході дуже значною та переповнена скаргами на японський уряд, тоді як японські офіціяльні кола оцінюють положення в Манджурії досить спокійно. Це японцям не перешкоджує чистити Манджурію систематично від більшовицьких елементів. Особливо обурення більшовиків викликає арештування 250 радянських громадян та китайців з приводу замаху на потяг з японським конвоєм. Фактично радянських урядовців на східно-китайських залізницях ліквідується.

(Укр. Бюро в Женеві.)

Голод на Радянській Україні.

Втікачі з України оповідають у Кишеневі, що брак засобів поживи викликав поважні заворушення в Харкові, де жінки простоявши даремно цілу ніч під дощем та снігом, розграбували три магазини та побили урядовців. В Полтаві салдати ДПУ стріляли до товпи та вбили 5 осіб. В інших місцевостях йдуть заворушення, викликані браком хліба.

(Укр. Бюро в Женеві.)

—o—

При зміні адреси просимо подавати й стару адресу.

Великодна писанка для українського шкільництва.

Заклик Гол. Управи „Рідної Школи“ до Українського Народу.

Коли вдарять Великодні Дзвони й понесуть радісну вістку Воскресення по всій українській землі, Ви всі будете поздоровляти своїх рідних і приятелів з Великим Святом. Так і Вас старших і молодших громадян і громадянок щиро поздоровить у цей день всенародня установа „Рідна Школа“! Прийде до Вас, як рідна Мати Ваша, Опікунка українських дітей і скаже: „Христос Воскрес!“

Не відмовите їй щирого привіту й стародавнім українським звичаєм дасьте їй свою писанку — щедру жертву на її важні потреби, для успішної праці коло навчання й виховання української дитини у рідній мові і в віднім дусі.

Тією традиційною писанкою Ви не тільки вшануєте „Рідну Школу“ в її ювилейному році, у 50-ліття її діяльности, а й сповните свій громадянський обовязок супроти Спільної нам Матери, її світлої майбутности, памятаючи, що основою її майбутньої кращої долі може стати і стане тільки свідоме покоління, виховане „Рідною Школою“ в рідних заповітах.

Жертвуйте всі при кожній святочній нагоді на „Рідну Школу“, весь дохід із святочних вистав і розривок призначуйте на „Рідну Школу“! Нехай з тих пожертв виросте багата рідношкільна Ювилейна Писанка, як живий доказ національної свідомости і повної готовости до великих жертв для добра рідного народу!

ГОЛОВНА УПРАВА „РІДНОЇ ШКОЛИ“

Ілля Кокорудз вр. голова. **Д-р Мирон Коновалець** вр. секретар.

Члени Президії:

о. Олекса Базюк, Кузьмович Волод., д-р Кость Левицький, Мих. Струтинський, Іван Ющишин.

Похорони пок. Юліяна Романчука.

В понеділок в 3-тій годині пополудні почались похорони покійного сеніора наших громадських діячів і довголітнього провідника українського народу в Сх. Галичині Юліяна Романчука, виносом домовини з тлінними останками з дому жалоби при вул. Кампіяна ч. 5. У похороні взяли участь непроглядні маси львівського українського громадянства разом з делегаціями з краю.

На переді похоронного походу несено вінки від української молоді, опісля йшла молодь обох українських державних ґімназій (головне заведення заступало тільки двацять кілька учнів делеґатів з двома професорами), дальше ступали довгі ряди молоді всіх середніх шкіл УПТ, дівочих і мужеських, торговельної школи „Просвіти“, ґімназії Василіянок, а вкінці вищих шкіл. Йшли теж заступники громадянських організацій у Львові та з краю. Співали на переміну хори „Бандурист“ та „Сурма“ й приґравала орхестра Т-ва „Зорі“.

В похороні взяло участь 22 священиків під проводом епископа Будки і мітрата Базюка. За духовенством відбували останню дорогу тлінні останки великого Покійника в похоронному возі, запряженому в четвірню карих коней. Похоронний віз був обвішений вінцями від родини Покійного, від наших центральних установ та від Укр. Парл. Репрезентації. За домовиною ступала родина і делеґації установ, а далі маси народу.

Безпосередньо після виносу тіла з дому жалоби промовив над домовиною з балькону през. д-р Кость **Левицький.** Потім рушив похоронний похід у зазначеному вище порядку вулицями Кохановського, Пілсудського і Пекарською.

Після відправи над могилою прощали Покійного: пос. д-р Дмитро **Левицький** від Укр. Національно-Демократичного Обеднання і Парляментарної Репрезентації, ред. Волод. **Целевич** від Т-ва „Просвіта“ й інших культурно-освітних установ, пос. Сергій **Хруцький** від північно-західних земель у Польщі, студ. **Вітошинський** від студентської молоді та інж. **Романенко** від української наддніпрянської еміграції.

ЗАЯВИ СПІВЧУТТЯ.

Головний Виділ „Просвіти“ вислав письмо з заявою співчуття і глибокого жалю синові Покійного, що приїхав на похорон з Відня до Львова.

Заяви співчуття з приводу смерти б. довголітнього голови „Просвіти“ і великого Сина України наспіли на адресу Головного Виділу від: Учительської Громади у Львові, Взаїмної Помочи Українського Вчительства у Львові, Українського Т-ва Допомоги Емігрантам з України, українських установ Яворівщини, адвоката Андрія Чайківського з Коломиї, Української Студентської Секції в Станиславові, українських установ у Єзуполі, о. Савойки зі Щирця, пос. Кузика з Рогатина і Головної Управи Укр. Центр. Комітету з Варшави.

ЗАМІСТЬ ВІНКА

на могилу бл. п. Юліяна Романчука вложили українські установи Яворівщини квоту 20 зол. для Т-ва „Просвіти“ у Львові.

КЛЕПСИДРИ.

З приводу смерти бл. п. Юл. Романчука появилися клепсидри, крім вичислених учора, також від „Учительської Громади“, „Зорі“, Ради Старих, українського студентства та від сина і внуків.

Гітлерівська погроза

ЕССЕН. 25. IV. ПАТ. Епископові в Мінстері Йоганнесові прислали сокиру з листом, у якому безіменний автор заповідає, що такою сокирою гітлерівці будуть стинати голови епископам. Першим епископом, якого голова впаде під ударами тієї сокири буде кардинал Пфавльгабер з Мінхену

Міліон людей в Ню-Йорку голодує.

ЛЬОНДОН. 25. IV. ПАТ. „Дейлі Тел“. повідомляє з Ню-Йорку, що доля одного міліона мешканців, значить семої частини населення Ню-Йорку залежна від добродійної акції, якої засоби майже вичерпані. Оскільки не прийде негайна допомога, вибухнуть голодові заворушення.

Конференція б. премієрів.

25. квітня відбувалася у Варшаві друга конференція б. премієрів під проводом през. Мосціцького. Узяли в ній участь: прем. Пристор, проф. Бартель, маршал сойму Світальський і голова ББ. пос. Славек. Пілсудський не брав участи в конференції.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 27. КВІТНЯ 1932.

ІЛЬКО БОРЩАК. 3)

Коли народився Мазепа?

(Докінчення).

Свідоцтва чужинця. — Інформації Орлика. — Ще один свідок.

Віртемберський князь Максиміліян Емануель, починаючи з 1703 р. був поруч Карла XII. у всіх його походах. „Мій найкращий друг“ говорив про нього шведський король. Тяжко ранений під Полтавою князь Максиміліян помер 25 вересня 1709 р. у Дубні (Див. про нього останню, найкращу шведську монографію: M. Schürer von Waldheim: Prinz Maximilian Emanuel af Wurtemberg, Stockholm, 1913). У всіх походах віртемберського князя його не залишав пастор Йоган Вендель Барділі (1676—1740), людина освічена й поважна. Він вів записки, які використав у споминах, що вийшли в 1730 р. у Штутґарті під заголовком „Des... Printzens Maximilian... Reisen nud Campagnen durch... Pohlen... und Ukrainie... 80. p. 654, XII (другі видання в 1735 і 1739 р. Франц. **скорочений** переклад у 1740). Барділі знаходився біля Карла XII і свого князя, коли Мазепа приїхав у королівський табор. Ось що він пише про Мазепу: „Він був середнього росту, худий, волосся зачесане на польський зразок. Хоч мав більше ніж **60 років,** мав ще багато вогню й амбіцію здібну на найбільші речі“.

Якби Мазепа народився в 1632 р., то мав би тоді 76 років. Між семим і восьмим десятком років ріжниця зовнішня надто різка, щоби Барділі не завважив цього, не кажучи вже, що міг пізніше — а людина це була цікава — розвідатися серед оточення Мазепи (він знав Орлика) про вік гетьмана.

У паперах Григора Орлика, як я вже писав, („Великий мазепинець“ стор. 146—147) є ріжні його записки з української історії, між іншим хронольоґія гетьманів. Зложена вона досить точно (є помилки, але дрібні). Про Мазепу читаємо: „гетьман Мазепа помер, маючи **70 років** у Бендерах“ (ориґінал франц. мовою). Григор Орлик завжди цікавився всім, що торкалося його хрещеного батька, але не виключене, що цю дату він узяв із листа свого батька, ориґінал якого знаходиться в тому-ж Дентевілі. Лист цей з 26 серпня 1741 р. з Букарешту каже: „...Я відправив задушну Службу за сестру й за брата твого, за всіх, що померли на переґринації, а в першу чергу за гетьмана Мазепу...“ Далі Орлик пише: „...Мені **вже 70 років, стільки, скільки мав небіжчик Мазепа в Бендерах...**“ Пилип Орлик, який народився в 1672 р. (це він сам записав у щоденнику) мав властиво в 1741 р. 69 років. Він, видно, точної дати народження Мазепи сам не знав, але знав, що Мазепа помер 70 років. Цифру „70“ треба прийняти як приблизну.

Такими арґументами я кермувався, коли писав у життєписі Мазепи, що він народився „здається коло 1640 р.“. Зрештою тої дати тримався і Грушевський.

Але тепер я маю новий, важливий арґумент. Зпочатку цього року я натрапив на вельми цікавий невиданий документ, який приносить нам жменю цікавих відомостей про Мазепу в його молоді роки і з початку 18 в. Документ цей у франц. ориґіналі я подам в одному з франц. періодичних видань, де співробітничаю, а українською мовою — в книжці, виготовленій до друку „Слідами Мазепи у Франції“. Тут виберу з документу лише те, що торкається віку Мазепи. Спочатку про сам документ.

Коли Марія Люїза де Гонзаґ, що виховувалася при франц. дворі, залишила Францію, прямуючи до Польщі, де мала одружитися спершу з Владиславом IV-м, а потім з Яном Казимиром, в її почоті був Антуан Балюз. Останній пізніше виконував ріжні делікатні місії при польському дворі. Помер він у 1681 р.

5 грудня 1648 р. у Варшаві, в Антуана Балюза, народився син Жан Казимир, хрещеним батьком якого був польський король. Цей Балюз, потім був покоєвим Яна Казимира, а коли ввійшов до складу французької дипльоматії, його вважали найкращим знавцем східноевропейських справ. Усі французькі посли у Варшаві вважали Балюза радником. Жан Балюз помер у 1718 р.

У 1702 р. Балюз мав місію у Москві, діставши інструкцію „зібрати відомості, чи у Московії спокійно і чи можливі у ній нові революції“ (Архів Франц. Мін. закорд. спр. Russie, Cor. Politique. vol. 2. Датовано 28 вересня 1702 р.). У Москві його прийняли холодно, бо як писав цісарський резидент Плеєр, „все, що має французьке імя, не дуже тут шанується“ (Устрялов. Исторія царствованія Петра Великого. IV. част. II. стор. 604). Вертаючись у 1704 р. з Москви, Балюз, певно, свідомо, вибрав шлях через Україну.

Рукописний відділ Париської Національної Бібліотеки (Fonds Baluze, vol. CCCLI) має лист Жана Балюза до якогось його родича й у цьому листі знаходимо досить докладне справоздання про побут французького дипльомата у Мазепи. (Лист не датований точно, але мусів бути з кінця 1704 р.). „...З Московії я поїхав на Україну, країну козаків, і був кілька день гостем володаря (prince) Мазепи, що має найвищу владу в цій країні. Я мав до нього листа від канцлера Московії. На кордонах України мене зустрічала почесна козацька варта й з великою шаною спровадила до міста Батурина, де в замку резидує володар Мазепа.

„Колись він, хоч козацького походження, але знатного шляхетського роду, мав надвірну рангу при королі Казимирі. Батько мій і він зналися добре, навіть у **молоді роки** я бачив пана Мазепу гарного й стрункого при дворі (польському. І. Б.). ...Він запитав мене, чи не буду я сином Антуана Балюза. Діставши позитивну відповідь, володар Мазепа виявив у найприхильніший спосіб своє задоволення, що Його Прехристіянська Величність має своїм представником сина його старого приятеля. Пан Мазепа сам згадав свою молодість і що бачив мене нераз в Кракові, а потім зітхнувши, процитував: „Eheu! fugaces labuntur anni...“ (Роки швидко біжать. Із Горація). ...Я розмовляв з ним

Господарка в „Нар. Домі“ перед судом.

Зізнання св. М. Чучвари.

В понеділок 25. ц. м. продовжалася розправа проти відповідальних редакторів „Діла“ і „Курера Львовського“, обвинувачених комісарем Народнього Дому Мих. Бачинським за зміст статтей, що були поміщені мин. року в названих органах на тему господарки в Нар. Домі. Весь той день заняло переслухування свідка *Миколи Чучвари*, бухгальтера Нар. Дому, який переходив поодинокі позиції в касових книгах, що ілюструють ту господарку. Дальше переслухування того свідка відбудеться завтра.

Щодо першого закиду акту обвинувачення, то св. признав, що з каси Н. Д. видано 13. II. 1928 р. 1.500 долярів на „організаційні цілі“, а в дійсности на виборчу акцію. Гроші ті виплачено до рук Григорія Мальца, тодішнього голови „Гал.-Русскої Нар. Організації“, на доручення прив. обвинувача Мих. Бачинського. Пізніше (29. II. 1928) виплачено на ту саму ціль знову ж на руки Мальца ще 2.000 зол., 1. III. — 1.500 зол., а 2. III — 5.000 зол., так що разом пішло з каси Н. Дому на вибори 21 790 зол.

З уваги на те, що воєвідство призвало з фондів Н. Д. по 2.000 зол. постійної місячної субвенції для „Рольничого Союзу“, каса Н. Д. виплатила від половини січня до 11. квітня 1928 р. тому ж Союзові на руки дир. Липецького 28.000 зол., отже чотири рази більше. Усе те пішло очевидно теж на вибори. Крім того виплачувано підмоги на ґазету „Голос Народа“ і на інші цілі. Виказ усіх підмог і субвенцій з каси Н. Д. за роки 1928—1931 предложив св. на письмі, при чому зазначив, що гроші для „Гал.-Русскої Нар. Орг.“ виплачувано на основі ухвал байрату. На господарську школу в Білці видано з каси 2.435.28 зол., хоч та школа не ввійшла в життя.

Опісля з книг протоколів байрату Н. Д. стверджено, що була ухвала байрату виплатити 1.500 долярів на „нар.-просвітну роботу“, а тимчасом гроші забрав Малец на вибори. Виявзується дискусія між оборонцями, яку закінчує прив. обвинувач Бачинський, заявляючи, що виборча акція — це теж нар.-просвітна робота, бож промови на вічах освідомлюють нарід і підносять його під просвітним оглядом.

По павзі предсідник розправи ставить внесок, аби обі сторони якось погодилися. На це прив. обвинувач Бачинський каже, що він саркував Н. Д., що вложив у нього масу енергії і т. д. Проти „Діла“ і „Кур. Льв.“ він не мав нічого, але хоче доказати цією розправою, що він нічого не робив для власної користи. Черкотів викинути Василіянки і т. д., а він не продав ані пяди землі, а затягнув позички за згодою скликаних спеціяльно на те членів Н. Д. З уваги на ту заяву розправа йде дальше.

Св. Чучвара переходить знову поодинокі позиції в книгах Н. Д., що забирає дуже багато часу і робить розправу млявою, нецікавою. Трохи веселости було при тому, як св. вичисляв видатки на влаштування свята 3. травня, в якому взяло участь кільканацять членів Русскої Аграрної Партії, а на яке приготовано аж кільканадесять таблиць з найріжнороднійших місцевостей...

В дальшому свідок заявляє, що стан майна Нар. Дому (біляисовий) в р. 1927, себто в часі обняття урядування приватним обвинувачем, виносив 1,471.692.59 зол., а з кінцем 1931 р. вже тільки 929.752.78 зол. Іншими словами: вартість майна Нар Дому зменшилася за чотири роки на суму 541.939.81 зол., при чому спосіб оцінки актив і пасив був в обох білянсах однаковий, а тільки при білянсі з 1931 р. взято під увагу амортизаційний процент, що виходить з природи річи (від нерухомостей міських 2 прц., від будинків сільських 3 прц., а при рухомостях 5 прц.). Сумі довгів у дні 15. IX. 1931 р. (1,320.105.28 зол.) відповідають вірительности в сумі 234.621.89 зол. Велике зменшення вартости Н. Д. є, як каже свідок, наслідком тяжких умовин позичок, ріжниці курсу у відношенні до заставних листів, податків, жертв на нар.-освітні потреби (бурса Н. Д.) і т. д.

Після подрібного обчислення виходить, що всі кошти при заключуванні позичок (страти) винесли ок. 136.000 зол., а проценти від тої суми пожерли 25.000 зол. Це дає разом кругло 160.000 зол. Коли до цієї суми додати ще інші видатки (векслеві бланкети, відсотки від незаплачених податків то-що), то ті страти дійдуть до 200.000 зол. Значить: понад 300.000 зол. страти з майна Н. Д. не має в нічому покриття. На це свідок каже, що були ще страти в чиншах, видатки на якісь освітні цілі і т. д.

З черги св. оповідає, що із зреалізованої позички в сумі 18.000 долярів вплинуло до каси Н. Д. тільки 109.162.54 зол., бо 10.712.61 зол. пішло на заплату належитости, звязаної з реалізацією позички, а 12.556.87 зол. ужито на заплату рати в банку в дні 1. I. 1931. З одержаної квоти 109.162.54 зол. дістав інж. Опольський на рахунок його належности 4.500 зол., а суму 74.000 зол. ужито майже в цілости на ремонт домів і салі Н. Д.

Дальше св. заявляє, що прив. обвинувач затягнув у часі свого урядування ріжні довги для Н. Д. разом з довгорочинцевою позичкою в сумі 30.000 долярів у М. К. О. Виказ тих позичок він залучає, при чому пояснює, на що пішли ті позички. При кінці зазначує, що нині є до сплати векслі тільки на суму 59.000 зол., а крім того 26.300 долярів в МКО. (З позичених 30.000).

На тому розправу перервано до завтра.

За підтримку нашої торговлі і промислу.

Заклик Союзу Українок до українського жіноцтва.

Зближається Воскресення Христове. Хоч святкувати його будемо в тяжку хвилину, коли родинне і громадянське життя стоїть під знаком кризи, редукцій і ощадностей, всеж таки кожний старатися буде бодай частинно заставити святочний стіл.

Приступаючи до святочних приготувань нехай ніодна українська жінка не забуває про обовязок, який тяжить на нас усіх. Тим обовязком є робити всі святочні закупи лише в українських спілкових чи приватних установах і фірмах.

Цілий наш край вкритий вже українськими кооперативами і крамницями. Нема місцевости, деб їх не було. Хтож має їх підтримувати, як не українське громадянство. На чужих вони не можуть числити. Зокрема під теперішню пору, коли наслідком консумційних обмежень крамничний збут так сильно підупав, стає просто злочином супроти нації робити закупи у чужинецьких фірмах. Нашим гаслом повинно бути: ні один сотик у чужі руки, бо це зміцнювання чужої сили на наших землях!

Другим важним завданням українського жіноцтва повинно бути при закупах у рідних установах домагатися рідних виробів. Повстало чимало українських фабричних установ, які можуть числити на збут лише серед українського населення. На жаль, дуже часто наші кооперативи чи крамниці, під покришкою задоволення будімто вимог купуючих, тримають і продають чужий товар, а навіть деколи дають йому першенство. Це не повинно мати місця і коли наші торговельні підприємства домагаються, щоби їх підтримувати, їх обовязком є знову підтримувати рідне виробництво.

Для переведення в життя тих кличів найбільше надається час передсвяточних закупів. А не переведе цього ніхто, як лише саме жіноцтво.

Тому обовязком кожної свідомої української жінки є сповнити свій обовязок супроти рідного промислу і торговлі, який полягатиме на тім, що кожна жінка всі, навіть найменші закупи буде робити лише в українських фірмах, як „Народна Торговля“, „Маслосоюз“, кооперативи та приватні крамниці і в них домагатися тих українських виробів, які сьогодні маємо. До тієї акції треба притягнути якнайширші круги українського громадянства, щоби ні один український гріш не попав в неукраїнські руки.

До акції передсвяточних закупів треба підійти з цілою енергією та розумінням, що здійснюємо планову роботу, якої ціллю підтримка рідного промислу і торговлі, а посередньо скріплювання самовистарчальности Нації.

Українські жінки сповніть свій обовязок! Всі до діла!

ЗА ГОЛОВНИЙ ВИДІЛ „СОЮЗУ УКРАЇНОК“:
Мілена Рудницька, голова. *Єлисавета Крушівна* секретарка.

Після пруських соймових виборів.

БЕРЛІН 25. IV. ПАТ. Оголошено такі урядові вислідн до пруського сойму. Голосувало 22.069.000, фреквенція 81 прц. Соціял-демократи дістали 4.694, німецькі націоналн 1.524, *центрум 3.374.000, комуністи 2.819.000*, організація дрібних рентієрів і пошкодованих інфляцією 25.518, людова партія 350.000, партія права народу 44.000, господарська партія 191.000, ляндфольк 153.000, урядники й вільні професії 3.885, державна служба 332.000, *гітлерівці 8.009.000*, партія власників домів і рільників 67.000, гановерці 63.000, христіянські соціяли 255.000, соціялістична опозиція 80,000, партія безробітних 3.000, польська людова партія 57.000 радикальні 9.000, молода правиця 13.000.

Політичні кола і ширша публична опінія стоять під враженням рішучої перемоги націонал-соціялістів у виборах до пруського сойму. Вражає факт нечуваного зросту гітлерівських голосів з 552.000 в 1928 р. до 8 міліонів тепер.

В урядових колах вислід до пруського сойму викликав сильне збентеження. Є факт що 162 націонал-соціялістів, 31 німецьких націоналів з комуністами, яких число мандатів зросло до 57, будуть творити соймову більшість. При такому складі годі буде скласти уряд, опертий на більшости.

На основі урядового обчислення новий пруський сойм буде складатися із 422 послів, з того на соціял-демократів припадає 93, німецьких націоналів 31, центрум 67, комуністів 57, людову партію 7, державну партію 2, гітлерівців 162, гановерців 1, христіянських соціялістів 2.

Поділ мандатів у баварському соймі представляється так: із загального числа 128 мандатів припадає 45 на баварську людову партію, на гітлерівців 45, на соціял-демократів 20, хлопський союз 8, людову партію 1, комуністів 9.

Розділ мандатів до віртемберського сойму буде такий: соціял-демократи 14, центрум 17, хлопський союз 9, демократи 4, комуністи 7, німецькі нац. 3, христіянська партія з. націонал-соціялісти 23, разом 80.

—o—

польською і латинською мовою, бо запевняв мене, що не добре володіє франц. мовою, хоч у **молоді роки відвідав Париж і південну Францію, був навіть на прийняттю в Люврі, коли святкували Пиренейський мир. Володар Мазепа вже поважного віку, має з десять (d' une dizaine) років більше за мене“.**

Хоч як і цікаві дальші рядки листа Балюза, але перериваю тут цитату. Підкреслені рядки вважаю рішучими в питанні народження Мазепи.

Пиренейський мир, що закінчив війну Франції з Еспанією припадає на 1659 рік. Якби Мазепа уродився у 1632, то мав би тоді 27 років. Це не є „молоді роки“, особливо на ті часи, і це не вік для пажа.

Зрештою Костомаров (ст. 387) за документами „Памятники Кіев. Вр. Комис.“ кладе на цей 1659 рік дату повороту Мазепи з чужини. У цьому-ж році Мазепа мав уже місії від короля на Україну. Уманець гадає, що молодих дипльоматів (Мазепа мав у 1659 приблизно 20 років) можна було акредитувати при дворі Медічі, Марії Стуарт і Єлисавети, але не в таборі козаків. Твердження Уманця є лише літературою і не відповідає дійсности. Молоді дипльомати були тоді, бо й життя починали рано. Зрештою невідомо, чому місія при Єлисаветі англійській була легша, ніж у козаків.

Далі Балюз категорично твердить, що Мазепа (а вони в розмові, видно, торкалися цього питання) має **„з десять“** років більше за нього, а Балюз родився — це відомо документально — при кінці 1648 року.

Отже приходжу до остаточного висновку: **Мазепа народився коло 1640 року, може рік раніше, може рік пізніше, але у всякому разі не в 1632 році.**

„Наші історики — починає акад. Возняк — не подають докладно дати народження Івана Мазепи“. А я кінчу тим, що ця докладна дата невідома й є 99% даних на те, що ніколи не буде відома.

Париж, квітень.

—o—

Економічний огляд.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА.

Наш Ревізійний Союз і французька кооперація.

На запрошення „Федерації франц. споживчих кооператив" Ревіз. Союз візьме участь через свого делегата у зізді цієї Федерації у Штрасбурзі 4.—7. травня цего року.

Експорт безрог і приділ контингенту для нашої кооперації.

З уваги на те, що „Синдикат для збуту худоби" у Варшаві є в стадії ліквідації і на його місце має повстати нова організація, Центросоюз віднович заходи, щоби йому призвали контингент для вивозу свиней.

Акція помочи хліборобству без наших представників.

Із „Газети Гандльової" довідуємося, що 20. ц. м. відбулося у Львові зібрання новоствореного воєвідського комітету для фін.-хліборобських справ під головуванням воєводи. Не зважаючи на те, що одною з тез діяльности комітету є співучасть у ньому суспільних чинників, українців — як зачуваємо — на конференцію не запрошено.

ПОЛЬСЬКА ХРОНІКА.

Господарський конґрес.

Під назвою Зізду Господарського „Самоврядування радитимуть у Варшаві від 26. ц. м. делеґати Торг.-Промислових, Рільничих і Ремісничих Палат із цілої Польщі. В програму входять: міжнародня торговельна ситуація, оборот сільсько-господарськими продуктами, т. зв. внутрішні преференції і багато інших справ.

Обниження відсотків у щадничих касах.

З ініціятиви Міністерства Скарбу розгорнулась широка акція за зниженням опроцентування льокат. Після ПКО, яка зредукувала проц. стопу з 7 на 6, Союз Комун. Щадниць вирішив теж обнизити проценти, покищо у важніших осередках: Варшава, Львів, Катовиці, Краків і Познань. При нових вкладах буде це зреалізоване ще протягом цього місяця, а при старих від 1. липня ц. р. Ця акція має обняти згодом усі кооперативні та інші щадниці.

Паперовий картель.

Ми вже сповіщали в „Огляді" про намір паперових фабрик об'єднатись у картель. Цей картель уже існує під назвою „Центро-Папір" і починає свою діяльність від 1. травня ц. р. З боязни перед підвишкою ціни на папір зорганізованими тепер продуцентами та саме з метою обниження цін ведуться переговори між Союзом Видавців Ґазет і „Тов. видавців книжок" з одної сторони та проводом картелю з другої.

Редукція цін заліза.

З уваги на важкий збут залізних виробів та велику крізу в гутах, останні вирішили зредукувати краєву ціну штабового заліза на 10 проц., себто 35 зол. від тонн. До цієї знижки пристосований буде цінник усіх залізних виробів. Гуртівники вже приноровились до цього рішення й устійнюють нові ціни згідно зі становищем Синдикату Польських Залізних Гут. При цьому зазначимо, що умова, на якій побудований Синдикат, саме кінчається і тепер ведуться переговори, аби її знову продовжити.

Невеселі цифри з царини експорту.

Експорт Польщі корчиться в жахливий спосіб. За перших 3 місяці ц. р., згідно зі свіжо оголошеними даними Гол. Статистичного Уряду, вивезено за 287 міл. зол. За той самий час попереднього року експорт був 451 міл., а в р. 1930 аж 658 міл.!

МІЖНАРОДНЯ ХРОНІКА.

Після зізду Інтерн. Торговельної Палати в Інсбруці.

Цей зізд мав покінчитись 24. ц. м., а покінчився вже 20-го. Це знак, що — хоч суттєвою темою його була справа митної унії в рямцях такої чи іншої наддунайської концепції — настрій не був дуже боєвий. Французька преса ось-як резюмувала ці настрої: 6 із 10 делеґацій заявились отверто за концепцією Франції; Анґлія й Італія зберігають резерву, а Німеччина та Австрія плянам Тардіє явно не сприяють. Польська преса інформує, що на зізді велику ролю відіграли польські делеґати, головно в напрямі примирення більш крайніх поглядів. У принятих на зізді резолюціях домінує французький „штандпункт", але проблема має бути дальше „студійована". Евентуальний бльок повинен вести ліберальну торговельну політику супроти заінтересованих держав. Таке голосне побажання висказав зізд. Тимчасом Тардіє заповів уже випрацювання нового проєкту.

Німеччина й Італія та наддунайські держави.

Берлінська „Германія" доказує цифрами правильність становища делеґатів Німеччини та Італії на останній конференції в Льондоні, в якому вони обстоювали, аби рямці проєктованого наддунайського бльоку поширити. Загальний привіз 5 наддунайських держав дав у 1930 р. 4.4 міліярди марок, із того з Німеччини 1.052 міліонів (24 прц. загального вивозу), з Італії 231 міліонів (5.2 прц. вивозу) і Франції 231 міліонів (3.8 прц.). Теж у вивозі 5 надунайських держав особливо Німеччина є поважним контрагентом. І так в р. 1930 купила вона в них товарів за 4.277 міліонів марок (15 прц. заг. її вивозу). Італія є поважнішим відборцем, ніж доставцем, а 10 прц. свого запотребування покриває вона у кандидатів до надунайського бльоку. Франція тільки 4.1 прц.

Великани валяться.

Ледви пролунала вістка про платничі труднощі фабрики Юнкерса в Німеччині після голосної катастрофи Крігера, як уже знову новий кольос захитався. Тим разом в Америці. Могутній електричний магнат Самуель Інзуль, разом зі своїми промисловими та банковими партнерами (весь концерн), подав прохання про судовий надзір. Вартість підприємства оцінюють на 3 міліярди дол., а моментальні зобовязання на 650 міліонів дол. Судовий нагляд над таким кольосом є першим випадком в Америці. — Завісив теж виплати великий акційний банк у Берліні „Дойчер Кредіт-Ферайн", що має закладового капіталу 6 мід. марок.

Золото і справа підкладу банкнотів.

Починаючи від валютової крізи в Анґлії, світ шукає нових законів для грошевих систем. У тому напрямі появляються всякі проєкти аж до „електричної" валюти включно. Та мабуть таки світ залишиться у значній більшости при золоті, як фундаменті гроша, не зважаючи на його непропорціональну концентрацію і недостаток. Вправді анкета Союзу Народів з 1930 р. ворожила зменшення продукції золота, одначе продукція власне росте. Трансвааль, щаслива країна золота, подає ось-які останні інформації: за три місяці п. р. видобуто там 2.811 тисяч чистих унцій — проти 2.498 у 1929 р., 2.590 у 1930 р. і 2.666 тисяч у 1931 р. Зазначимо при цьому, що всякі комбінації зі сріблом наслідком спадку його вартости (тепер знову) виключені.

В. Н—ич.

Після загального перепису.

Львів, дня 23. квітня 1932.

Львівський Воєвідський Уряд ч. АА. 5/7/32.
В справі спису населення.

СПРОСТУВАННЯ.

Відносно нотатки, поміщеної в „Ділі" з 5. І. 1932 ч. 4. під наг.: „З конскрипційних практик (Звідомлення з місць). Великі зловживання в Мостищині — Воєвідський Уряд просить на основі пар. 19. пресового закону з 17. XII. 1862. р. В. З. Д. ч. 6. з 1863 р. помістити в найближчому числі слідуюче спростування:

Неправдою є, начеб то в повіті Мостиська списовими комісарами іменовано виключно поляків, а коли якого українця і заіменовано, то його сейчас усувано, як напр. Адама Хому в Баличах і Павла Янчишина в Кальникові. Натомість правдою є, що поруч списових комісарів поляків, було в мостиському повіті тридцятьодин списових комісарів української народности.

Заіменований списовим комісарем в Кальникові Павло Янчишин не був усунений з того становища, лише звільнений на власне бажання. Адам Хома не хотів взагалі бути списовим комісарем, а тільки делеґатом громади, приділеним списовому комісареві до асисти. Хома виступав поза обсяг своїх управнень, через те, що займався аґітацією в той спосіб, що на запити списового комісаря, які той ставив до списуваних осіб, а які торкались матірньої мови, перед відповіддю інтересантів говорив на голос „українська", чим утруднював і перешкоджував у списовій праці комісареві.

Не є правдою, що списові дані майже всюди вписувано олівцем, натомість правдою є, що їх переправлювано всюди чорнилом, єдиний списовий комісар у Ганьковичах у тільох а найбільше чотирьох випадках вписав олівцем, а то тому, що у відносних домах не було ніякого приладдя, на якому можна би було перевести спис чорнилом. Ці аркуші виповнив сейчас списовий комісар у слідуючих домах чорнилом.

Неправдою є, начеб то списові комісарі вписували замість поданої мови української як матірньої, мову руську чи то польську та що комісар списовий Шарек мав вжити виразу: „А чи не казав я, що всіх політиканів мож перетягнути на що іншого".

Натомість правдою є, що списові комісарі виповнювали всі рубрики формулярів згідно із зізнаннями списуваних осіб. Неправдою є, начеб то списові аркуші з громади Кальникова після перепису перероблювано, нові аркуші підписували самі списові комісарі, старі знищено, а перероблені натомість переслано до староства.

Правдою натомість є, що ст. списовий комісар у Кальникові Амалія Пельчарівна при помочі списового комісаря Тадея Охендушка через кілька днів після скінчення спису аж до пізної ночі переглядали і провірювали списовий матеріял чотирох списових комісарів у Кальникові та виготовлювали окружне зіставлення. Вищезгадані на повищенаведені нібито надуживття заявили, що нічо про перерібку ані також про переписування списових матеріялів з Кальникова не знають, а також неправдою є, що нібито мали найти шістнацять списових аркушів, підписаних нібито через списових комісарів, відтак знищених і викинених.

Неправдою є, начеб то списові комісарі вписували подану українську мову в скороченні укр. або ук. і то олівцем. Натомість правдою є, що рубрика та, як цілий формуляр взагалі, виповнена була чорнилом і неодмінно повними словами або скороченням „українськ", що врешті тою оправдане було тим, що в рубр. II. формуляря „А" не кожний комісар міг помістити цілий вираз „українська". Неправдою є, начеб то списові комісарі в Радохонцях, Крукеничах, Буховичах, Містичах, Баличах, Раденичах не питали про матірню мову і не виповнювали тої рубрики, чито питали про обряд, а не матірню мову, говорячи при тому „все одно, кожний чей же знає, що греко-католик є русином", чито „не маємо часу", або „ми знаємо, що ви русини, але тепер не маємо часу писати це". Правдою є натомість, що рубрику матірня мова вписувано в часі спису безпосередньо при зізнаючій стороні і згідно з її заявою. Неправдою є, начеб то списові комісарі в Дадохонцях, Раденичах, Ганьковичах примусово проти волі вписували мову руську замість поданої української, натомість правдою є, що ніодин з комісарів не вжив ніякого примусу в напрямі подавання української мови як мови матірньої. В одному тільки випадку, а це при описі у Гринька Дикого з Містич вписано до формуляря руську мову як мову матірню замість української, одначе цей мильний впис зараз на місці справлено.

Неправдою є, що Ярослава Кривяка і Володимира Пристацького спроваджувано на постерунок Пол. П. длятого, що вони зголосили українську мову як мову матірню та що при тій нагоді командант постерунку П. П. виразився: „До сьогодні ми жили по братерськи, а від нині будемо ворогами". Правдою є натомість, що в часі патролювання в громаді Раденичі підчас спису населення зголосився до команданта постерунку П. П. в Раденичах ст. комісар Ян Мунц і доніс йому, що Ярослав Кривяк перешкоджує в списовій праці списовим комісарям, бо обходжуючи перед або й рівночасно зі списовими комісарями доми, аґітує серед населення. Командант П. П. візвав Кривяка на постерунок П. П. та загрозив йому, щоби не аґітував, бо в противному разі виготовить на нього карне донесення за утруднювання в праці списовим комісарям.

Володимира Пристацького візвав командант рівночасно на постерунок П. П. тому, що він є вуйком Кривяка, дає йому в себе помешкання, супроти чого хотів перестерегти Кривяка при Пристацькім. Вищезгаданих слів командант постерунку П. П. не вжив, а тільки остеріг Кривяка, що сам собі буде мусів приписати, коли він зробить на нього карне донесення.

Неправдою є, начеб то списовий комісар Охендушко взивав війта з Кальникова Михайла Пільного, якому вписав до списового формуляра українську мову як матірню, а відтак власноручно проти його волі вписав польську мову як матірню; говорячи при тому: „То ви так опілялись, що назвали себе українцем, то ви такий державний урядник, вас певно хтось до цього намовив".

Натомість правдою є, що Пільний звертався два рази, а то до списового комісаря Охендушка та до начального комісаря Мунца в Мостиськах з проханням поправити рубрику: матірня мова з української на руську, чого однак не зроблено.

Неправдою є, начеб то списові комісарі не вписували дітям української мови як мови матірньої, натомість, правдою є, що всі вписи в тій рубриці вписувано згідно з бажанням родичів.

Неправдою є також, будьто би списові комісарі давали до підпису чисті, не виповнені аркуші. Неправдою є, будьто би списові комісарі в Золотковичах, Буховичах, Ганьковичах домагались чи то просто під загрозою кар і переслідувань змушували українців підписуватись по польськи і не приймали формулярів, підписаних по українськи.

Правдою є натомість, що в тому напрямку оставлено населенню цілковиту свободу. Одиноко списовий комісар Клінґова, припускаючи що списові аркуші мусять бути підписані по польськи, зажадала від Миколи Гапавіна і Василя Щитка польських підписів, але коли від начального списового комісаря довідалася, що списові аркуші можуть бути підписувані якою-небудь мовою, не робила на слідуючий день ніяких перешкод у підписуванні списових аркушів українською мовою. Рівнож списовий комісар Кокельчак у Золотковичах і Шарик у Ганьковичах лишили списуваним повну свободу в підписуванні спис. аркушів в українській мові, а тільки Кокельчак в одному випадку, а Шарик в кількох заявили, що коли хто вміє писати по польськи, може підписувати по польськи. Однак ніякий примус у тому напрямку не був вживаний.

Неправдою є, начеб то списові комісарі не дозволяли переглядати списові формулярі. Ця мильна поголоска повстала звідси, що коли списовий комісар у Містичах в одному з домів виконував свою чинність, один Дикий не будучи мешканцем того дому, домагався в настирливий спосіб від комісаря, щоби той показав йому виповнений формуляр.

На це бажання списовий комісар відповів, що Дикий не є уповажнений до переглядання списових аркушів і відмовився показати формуляр. Треба зазначити, що той Дикий, не бу-

дучи приділений до помочі списовому комісареви, ходив за ним від хати до хати, старався провіряти його чинність та перешкоджував йому в урядуванні, а коли комісар візвав його, щоби той опустив доми, в яких комісар переводив опис, Дикий почав відгрожуватися так, що заходила навіть обава нападу на комісаря з боку розагітованих одиниць. Проти Дикого зроблено судово-карне донесення. Неправдою є, що списові комісарі як прим. в Черниявій, Баличах не переводили опису в окремих домах, а скликували населення до громадських урядів або до приватного будинку і там переводили спис.

Натомість правдою є, що списові комісарі списували населення, ходячи від хати до хати. В одній Черниявій з причини наглої хороби одного зі списових комісарів, заступаючий його тимчасово комісар перевів спис в одному з трьох господарств, а то тому, що делеґат громади, який товаришив списовому комісареви заявив, що в згаданих домах нема стола, ані знаряддя, на якому можна би доконати опису.

Неправдою є, будьто би тільки в деяких громадах списові комісарі мали двомовні списові аркуші, а навіть коли мали, то виповнювали їх по польськи. Правдою натомість є, що списові комісарі були заосмотрені в запас двомовних формулярів, які згідно з постановою пар. 5. розпорядку ради міністрів з 2. IX. 1931 р. в справі переведення другого загального спису населення (Д. У. Рп. П. ч. 80; поз. 629), могли виповнювати по польськи або по українськи.

За воєводу:
Квасьнєвскі,
Начальник Виділу.

Розправа проти Ґорґонової.

У понеділок 25. квітня почалася перед львівським судом присяглих розправа проти Ґорґонової, обвинуваченої в убивстві Люсі Зарембівни. Судова саля переповнена цікавими, майже самими жінками. Мущин дуже малечко. Перед лавою оборонців стоїть залізне ліжко, що на ньому вбито Зарембівну, на ліжку уложений матерац і постіль убитої.

Після відчитання акту обвинувачення почав предсідник переслухувати обвинувачену та сказав, щоби не плакала. Ґорґонова сказала, що має 31 літ, є жінкою Ервіна Ґорґона, який живе в Америці. Від нього має 16-літн. сина, а зі Зарембою 4-літню дочку. Ходила до народньої школи. До вини не признається. Походить із Дальматії. Підчас війни зазнайомилася з Ґорґоном, що був австрійським телеґрафістом. Чоловік виїхав до Америки в 1922 р., бо, мовляв, забрався невилічимої недуги й тому мали розвестися. В 1924 р. познайомилася зі Зарембою. Небаром він свідчився (Предс.: Но, но, до освідчин ще досить часу. — На салі веселість). У Бруховичах бували ріжні гості, м. ін. ред. Раерт. Заремба зажадав, щоб обвинувачена зірвала давні знайомости. Зробила це. Дітям сказали, що одружилися. Прийшла на світ дівчинка Рома. Незгода почалася, коли зажадала від З. леґалізації подружжа, головно, коли дістала анонім, що З. залюбився в якійсь бюралістці. У вересні 1931 р. вперше загрозила Зарембі, що коли не ожениться, то вбє його, Люсю, Рому, Стася та себе. Люся виїхала до Швайцарії тому, що була хора. (Предс.: Ми знаємо щось іншого, що Люся виїхала, бо не могла з вами погодитися.) Це неточне. Я ніколи не сперечалася з нею. Лише раз, коли Люся сказала батькові, що зраджую його, а навіть показала лист, що потверджував це. Коли обвинувачена докоряла Зарембі, що зраджує її з бюралісткою, він відповів, що коли їй вільно зраджувати, то йому теж. Зарембівній докоряла обвинувачена за те, що показала батькові листа. Говорила: „Ти смаркачу, дістанеш по „бузі" — ти малпа". Зрештою непорозумінь не було.

На питання предсідника, чи приймала в себе мущин під неприсутність Заремби, каже Ґорґонова, що лише раз. Предсідник пригадує обвинуваченій, що сходилася з інж. Косецьким і Львом Аплем. Обвинувачена признає, що на господарку діставала 120 зол. тижнево. Предс. додає: А кухарка 6 зол. денно. Ґорґонова заперечує, начеб Люся була проти того, щоби вона видавала стільки на домашню господарку. Коли скоїлася будівельна катастрофа в домі залізничників, арт. маляр Белецький закидав обвинуваченій: „То ви виною тієї катастрофи, Заремба через вас ходив ост. часами без голови". Люся запримітила тоді, що Ґорґонової катастрофа не цікавить. Її цікавлять лише 10.000 дол. відшкодування. (Їх жадала Ґорґонова від Заремби, коли переконалася, що він із нею не ожениться).

Предс. запримічує на це, що хоч не прийшло до згоди між Ґорґоновою та Зарембою, вона все жила у віллі в Бруховичах.

На питання предсідника, чи підозрівала Люсю, що вона підбунтовувала батька, щоби зірвав із нею, Ґорґонова відповідає: „Борони Боже! В усьому іншому підозрівала я її, лише в цьому ні".

Предс.: Тут приватний детектив Галяма зізнав, що ви звернулися були до нього, щоби він звів Люсю. Навіщо ви це зробили?

Обв.: Не знаю такого. Це неправда.

Тут предсідник зарядив перерву. Суд. возний розпакував клунки: футро з лошаків, у якому Г. була крит. ночі та джаґан (яким убито Люсю) і поклав його на столі суддів.

Обв. зізнає дальше: 30. грудня веч., коли всі пішли спати, обв. читала при лямпі. Як скінчила читати, заснула. Збудив її крик, що Люсю вбито. Стасьо вбіг у кімнату обвинуваченої з криком і не задержуючися побіг до батькової кімнати. Зірвалася з ліжка в білій сорочці, накинула футро та зі Зарембою і Стасем війшла до кімнати вбитої. Тепер побігла верандою, отворила її ключем, який взяла з нічної шафки. Хотіла йти по лікаря. Головної брами не могла відчинити. Збудила огородника.

Предс. дивується, що обв. робила таку довгу дорогу та що за водою пішла до криниці, замість до кухні. **Обв.** каже, що робила це без надуми. **Предс.** пригадує обв., що вона зізнала була, що двері веранди раз відчинилися, а потім треба було аж так натискати, що шиба збилася. **Обв.** не знає пояснити того. **Предс.** пояснює обв., що їй закидають тут, що її зізнання неправдиві. Давніше зізнавала, що руку скалічила, як збила склянку. **Обв.** Так я не зізнала. Вони неточно записали. Відломки скла, що були в її кімнаті може задержалися на футрі. Заперечує начеб стояла вже в дверях, коли Стась кричав: „Люсю вбили!" Сорочок мала 14. **Предс.:** Одної нема. **Обв.:** Мусять бути всі. На замітку **предс.**, що в кімнаті вбитої найшли екскременти та що обв. була поваляна ними на плечах та що є підозріння, що як здіймала сорочку повалялася собі плечі, **обв.** каже, що колиб це робила, булаб усюди поваляна. **Предс.** пригадує, що передше виправдувалася, що могла повалятися, як забавляла Рому. **Обв.:** Того я не говорила, я повалялася при іншій нагоді. Що її закровавлену хусточку найшли в пивниці каже, що раз змітала вогкий вугіль. **Предс.:** Чому місце, де найшли хусточку, було сухе? **Обв.:** Не знаю. **Предс.** питається, як пояснить зізнання Стася, що він бачив її в дверях? **Обв.:** Коли він мене бачив, то чому кликав: Люсю, Люсю! а не мене. **Предс.** звертає увагу обв., що кров найшли на дверях пивниці. **Обв. каже,** що в пивниці не була. Що на футрі, на підшевці та ваталіна пересякнута кровю, обв. пояснює, що це може бути лише з її скаліченої руки. З небіжки кров не може бути, бо до неї не підходила. В печі казала розпалити в 11. год., бо було дуже холодно, а не, щоби спалити сорочку. Відгрожувалася Бекерівній, що розібє їй голову, а не Люсі. Каже, що вона невинна, не знає, чому поставили її перед суд. В тижу зайшла 24. грудня зі Зарембою. На питання прокуратора каже, що відколи стала жити зі Зарембою, з ніким не вдержувала взаємин, крім Косецького. Стрічалась з Чайковським, пасербом Чалі. Коли побачила, що Заремба після 7-літн. співжиття переправджується до нового мешкання, зробило це на неї враження. Думала, чи не виїхати би до Америки до чоловіка, який, колиб їй не простив, то певно найшов би заняття.

Опісля завдавав іще питання оборонець.

На цьому розправу відложили. У вівторок буде мабуть льокальна візія в Бруховичах.

—o—

ОСТАННІ ВІСТИ

ДОВІРОЧНІ НАРАДИ ВОЄВОДІВ.

25. квітня відбувався у Варшаві зізд воєводів у справі безробіття. Наради мають характер довірочний. У зізді бере участь міністр вн. справ і два директори того мін-ства.

—o—

ЧУТКИ ПРО САНАТОРІЮ КАСИ ХОРИХ.

ЛЬВІВ. 25. IV. ПАТ. Чутки, які появилися в пресі (льв. „Кур. р Поранни") про продажу санаторії Каси Хорих у Львові при вул. Курковій є неправдиві. Управа Каси Хорих не переговорювала й не переговорює з митр. Шептицьким ані з іншими оферентами в справі продажі санаторії. Вестиме її дальше під своєю управою.

—o—

СТРАШНІ НАСЛІДКИ ВИБУХУ ҐРАНАТИ.

Коло Мечищева (пов. Бережани) вкинув хтось у вогонь ґранату. Наслідком вибуху згинув 13. літн. Іван і 9-літн. Михайло Савчук, а їх батько Володимир і 7-літн. Микола, всі з присілка Малахова, були тяжко ранені. В безнадійному стані відвезли їх до шпиталю. Вони переходили біля вогню, до якого невідомий покищо хлопець вкинув ґранату.

ВИСЛІД ВИБОРІВ В АВСТРІЇ.

ВІДЕНЬ. 25. IV. ПАТ. У виборах до сойму в Дол. Австрії віддали разом 775.330 гол. (в 1927 р. 826.669). Соц.-демократи дістали 272.924 (307.005), хр. суспільники 362.738, (злучені листи міщанської партії дістали в 1927 р. 474.238 гол.), сел. союз 10.006 (23.597), вел. німці 18.398, нац. соціялісти 110.774 (8.887), комуністи 8.480 (3.276).

НОВИНКИ

— Український Театр під орудою Теодори Руденко подає отсим до відома, що в початках травня святкуватиме урочисто ювилей 10-річча істнування. Всіх бувших членів театру просимо ласкаво подати свої адреси та негайно надіслати світлини для одноднівки-брошури на адресу: **Warszawa 4. Ulica Brzeska 17. m. 81. Halina Własenko dla Obidzińskiego.** Про місце та день ювілею оголосимо окремо, а також будуть розіслані офіційні запрошення. Одноднівки та памяткові значки бувшим членам театру будуть розіслані. Одночасно з ювілеєм театру, буде святкуватися ювілей 50-літньої праці на театральній ниві найстаршої артистки української сцени Агафії Любської. З правдивою пошаною Н. Обидзинський, адміністратор театру. 1760 2—3

— Конфіската „Діла". Попереднє число (91) „Діла" заняло городське староство, сконфіскувавши в цілости статтю про „Українську кооперацію на Волині" та нотатку про ревізії та арештування. Це вже 13-а з черги конфіската „Діла" в ц. р.

— Винагорода за відпустку. Найвищий суд видав присуд, що має принципіяльне значіння для службовців у звязку з відпустками. У випадку, в якому суд рішав, службовець, діставши відпустку, вжив його на платне заняття в іншому підприємстві, а коли фірма відмовила йому з того приводу винагороди **за відпустку, віддав** справу до суду. Найвищий суд рішив, що, коли службовець вживає відпустки до зарібкування в іншому підприємстві, тоді тратить право домагатися винагороди за час відпустки.

— Зустріча епископа Полікарпа у Рівному. Дня 22 ц. м. до Рівного приїхав сарненським поїздом епископ Полікарп. На станції дожидала його місцева адміністрація, представники від українських організацій, шкільна молодь, військовий відділ і громадянство. При виході епископа з вагону грала орхестра і співав український хор народні гимни. Йдучи в оточенні духовенства, епископ благословив нарід, приймав привітання від представників влади і організацій. Обійшовши ряди молоді і поблагословивши їх, виїхав автом до Луцька.

— Самогубство інспектора поліції. У Сколім в бюрі маґістрату постріляйся пятьма револьверовими кулями 62-літній інспектор м. поліції Каз. Мотика. Його відвезли до шпиталю. Є мала надія вдержати його при житті.

— Велика крадіж. Велику сензацію викликало в Чехословаччині висланий [illegible] директором мастків гр. Лариша з Карвіни д-ном

Заіцким, що спроневірив суму 7 міліонів чеських корон і щез без сліду. Дефравдації допустився тим способом, що як ген. прокурент фірми надуживав для особистих цілей конто гр. Ляріша у великих моравських банках, на які вплинули належитости за продажу вугля.

— **Дрібні вісти.** В Сокалі відбулися 23. ц. м. посвячення й відкриття нового залізничого двірця, вибудованого коштом 386.000 зол. — В Косові стала урядувати комісія, що устійнює сплавові оплати на ріці Черемоші і допливах. — Львівський воєвода д-р Рожнецький виїхав на люстрацію повітів Яворів, Ярослав, Любачів і Рава Руська. — П. Роман Рибак осягнув у гірничій академії в Леобен диплом гірничого інжиніра.

— **Новий живець у Сх. Галичині.** Департамент служби здоровля в міністерстві внутрішніх справ рішив створити новий державний живець в Склі пов. Яворів. Є тут найсильніші сірчані джерела в Польщі.

— **Ограбив жінку.** На Марію Лібер з Камінки Лісової пов. Рава Руська напав якийсь волоцюга й зрабував її пару черевиків, хустку з голови, 1 мзкух, і 1 зол. 50 сот. Поліція арештувала Семка Галаса під замітом цього грабунку.

— **Пожежа.** Нічю з 17 на 18 ц. м. в с. Малім Житині пов. Рівне вибухла пожежа. Згоріло 6 клунь зі збіжем. Шкоди сягають понад 10.000 зол. Підозрівають у підпалі селянина, що обікрав кілька клунь і підпалив їх, щоби затерти злодійський слід.

— **За зміну склепаря.** Дня 20 ц. м. в рівенському окружному суді відбулася розправа проти члена управи кооперативи „Село“ в Інорговицях на Дубенщині Гната Герчука, покараного старостою на 50 золотих за неповідомлення староства про зміну склепаря. Дякуючи обороні адвоката Миколи Багриновського суд Герчука звільнив від вини і кари.

— **Сам себе покарав.** В селі Новосілках городківського повіту повісився на дереві в саду 20-літній Федір Васюк. До самогубства довів його судовий присуд, що укарав Васюка 3-літною вязницею за убивство.

— **Наслідки спору за межу.** Дня 21. ц. м. переорав Тад. Чайківський, господар з Кульчич (літ 20) одному господареві з Кружик (літ 23), межу і з того приводу посварилися. Вечором, коли Т. Чайківський вертав з іншими кульчичанами додому, напав на нього покривджений з Кружик, зорганізувавши майже ціле село, та хотів зробити самосуд. Чайківський, бороначи себе підчас утечі, пострілив трьох селян, а то Голойду Лазаря та І. Зарицького (цей умер 23 ц. м.). Юрба під проводом війтового брата Савруна гнала на конях за Чайківським аж під Кульчичі, стріляючи з крісів і револьверів, а не могучи його дігнати, сильно побила інших кульчичан, з яких один лежить у безнадійному стані. Тимчасом Чайківський утікаючи через воду, дістав запалення легенів і на другий день зголосився до слідчого судді. Вину за безумство цих двох молодиків безумовно поносить війт і ціла громада Кружики, що допустили до інциденту та ще бігли за Чайківським, який остерігав їх перед наслідками. **(К.).**

— **Вбивство.** В с. Ставках ковельського повіту напали бандити на 35-літнього Аврума Флуса і його 33-літню жінку Цирлю і сокирою по голові вбили їх у хліві, куди вони прийшли, щоби дати корові їсти. Опісля бандити вбігли в хату і вбили стару матір Флусів. Арештовано двох запідозрених в убивстві селян.

— **Пімста за зраду.** В с. Моюничах сарненськ. повіту любилися парубок Михайло Сержант і дівчина Іванчуківна. Мали вже побратись, аж нагло серце Іванчуківної до Михайла остигло і запалало до другого молодого хлопця. Довідавшись про це, Сержант рішив пімститися. Коли Іванчуківна вертала вечором до дому, кинувся на неї і проколов ножем її груди. Іванчуківна зараз-же й померла. Арештованого Сержанта судитиме наглий суд.

— **Вчені пожерті індіянами.** З південної Америки прийшла вістка, що індіяни з племени ґібарос убили на східному побережу Перу кількох членів латинсько-американської наукової експедиції й тіла їх зїли.

— **Залізниця крізь Сагару.** Французькому парляментові предложили до затвердження проєкт будови великої залізниці крізь Сагару. Залізниця має двояк завдання: получити французьку кольонію північної Африки з кольоніями на півдні від Сагари та з англійськими, бельґійськими й португальськими залізницями в кольоніях під рівником. Довгота цілої лінії з Бу-Арафа до Сеґону і дальше до Ніямей обчислена на 3.500 км. здовж ріки Нігру. Приготовні роботи потревають з рік, а сама будова 8 років. Залізниця буде затруднювати 2.500 робітників в Альжирі і 2.000 в Судані. Кошти цілої будови обчислили на 3 міліярди франків.

———o———

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Василь Полюга, купець, член усіх культурно-освітніх установ та член основник Сокола IV. на Личакові у Львові, помер дня 21. IV. ц. р. у 46 році життя. Осиротив дружину і троє дітей. На похоронах, які відбулися в неділю з дому жалоби на Личаківський цвинтар, взяло участь усе зорганізоване громадянство тієї дільниці. Покійний був відомий не лише в українських купецьких колах, але й у ширших верствах львівської громади, як надзвичайно совісна, чесна й культурна людина. Його несподівана смерть викликала загальне співчуття і смуток. В. Й. П.!

———o———

СПОРТ.

Сліпко (У. С. С. К.) мистцем бігу навпростець львівської округи.

Мистецтво бігу навпростець львівської округи на трасі 4.500 м. добув Сліпко (У. С. С. К.) в часі 17,33,8.

Стартувало 20 змагунів: УССК 6, Сокіл IV 4, Сокіл Клепарів 3, Плай 3 та поза конкурсом УРСК 4. Тяжку трасу перейшли змагуни в добрій формі та прибули до мети: 1) Сліпко (УССК), 2) Полотнюк (УССК), дальші місця заняли змагуни УССК-а, Сокола IV., Сокола-Клепарів та вкінці Плаю.

Обсада бігу імпонуюча, а несподіванкою був позаконкурсовий виступ УРСК-а (Ремісничa Бурса), якого змагуни заняли II. та IV. місце.

Степ — Маккабі 5:2.

Гарна перемога української Ц-клясової львівської ремісничої дружини, для якої ворота добули Славко 3 і Коцан та Чорний по 1.

———o———

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 25 IV. 1932 за масло експортове та десерове пріма 3·00 зол., за літру молока 23—24 сот., літру сметани 1·20 зол., копу яєць 3·00

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Театр.

Вівторок, 26. IV. год. 8. веч. „Фавст“.

Середа, 26. IV. год. 7.30 веч „Чорне Гето“.

Театр Ріжнородностей.

Вівторок, 26. IV. год. 7.30 веч. „Мезаліянс“.

Середа, 26. IV. год. 8 веч. „Роксі“.

Театр Новин.

Вівторок, 26. IV. нечинний з причини опер. вистави.

Середа, 27. IV. год. 8. веч. „Леді Шік“.

Четвер, 28. IV. год. 8. веч. „Леді Шік“.

Пятниця, 29. IV. год. 8. веч. „Леді Шік“

Субота, 30. IV. год. 8. веч. „Леді Шік“.

Кіна.

АПОЛЬО: „Іх екселенція кохання“.

КАСІНО: „Ц. к. резервіст“.

КОПЕРНИК: „Любовна пригода“, „Молодь на манівцях“.

ЛЕВ: „Усе для дівчинки“ (Гарі Піль)

МАРУСЕНЬКА: „Любовна пригода“, „Молодь на манівцях“.

МІРАЖ: „Два хлопчаки“.

ОАЗА: „Кохання в пустині“, „Ляврель Гарді“.

ПАН: „Король прошаків“.

ПАЛЯС: „Шангай-експрес“ (Марлена Дітріх).

ПАСАЖ: нечинний.

ПРОМІНЬ: „Тріюмф кохання“.

СОНЦЕ: „Нерівна боротьба“, Анджельо“.

СТИЛЕВЕ: „Нібелюнги“, „Пімста Крімгільди“.

УТІХА: „Тройка“ (Ольга Чехова), „Пімста“ (Дж. О'Браєн).

ХИМЕРА: „Діксіяна“ (Беб Даніельс).

Програма радіо.

Середа, 27. квітня 1932.

Кенігсберг (217,1) 22.00 „Ля Фінта Джардініера“ оп. Моцарта. **Ляйпціґ** (259,3) 19.30 Оп. арії, 21.00 „Троммель, Троммель, Гонг“ радіопоема. **Штрасбург** (345,2) 20.30 „Лямур Муіль“ ком. оп. Варнея. **Гельсінгфорс** (368,1) 19.15 Спів, Іри Аура. **Букарешт** (394,1) 20.45 Спів, Гуціяно. **Сотенс** (403,8) 20.10 „Чи треба вбити мандарина?“ вид. **Берлін** (419) 21.10 З циклю „1789—1815“ (спів), 22.10 „Ірляндія“ відч. **Рим** (441,2) 20.45 Опера. **Лянґенберґ** (472,4) 20.45 „Зигфрид“ оп. Ваґнера. **Прага** (488,6) 15.30 Пісні, Матис Свецена, 19.30 „Якобин“ оп. Дворжака. **Відень** (517,2) 16.45 Концерт солістів, 21.10 „Цвішен Тір унд Ангель“ ком. Місета. **Рига** (525,4) 17.30 Квітневі пісні, Віебуліс, 20.20 Пісні Медінса та Рахманінова (сп. Ерна Пукнас-Травінс). **Мінхен** (532,9) 20.00 „Моя сестра і я“ оп. Бенацького. **Ленінград** (1000) 18.00 Опера й балет, 22.07 Для Дал. Півночі, 16.00 Література. **Москва** (1481) 12.00, 12.30, 14.30, 17.30, 18.30 Концерт,16.50 Література. **Париж (1724,1)** 20.00 „Манон“ оп. Масенета.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Середа, 27. квітня 1932.

11.45 Перегляд преси. 11.58 Астрон. час. 12.10 Шкільний поранок. 12.45, 14.55, 16.10, 19.25 Грамофон. 13.20, 22.35 Метеор. комунікат. 15.05 Госп. ком., біржа. 15.15 Пласт. куток. 15.25 Для матуристів (історія). 15.50 Література. 15.45 Ком. для плавби та рибалок. 16.15 Ком. держ. уряду фіз. виховання та держ. спорт. союзу. 16.20 Серед книжок. 16.35 Грамофон. „Сільва рерум“. 16.55 Англ. лекція. 17.10 „Краєвид бачений крізь сочку“. 17.35 Концерт орхестри. 18.50 Всячина. 19.15 Хліб. комунікат. 19.30 Літ. балачка. 19.45, 22.30 Прес. рад. денник. 20.00 Концерт капелі „Волга“. 20.55 Літ. чвертьгодина. 21.05 Арії та пісні (Полінська-Левицька). 22.45 „Юрій Бухнер, нім. поет революції“. 23.00 Танкова музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Порядок Богослужень Страстного Тижня 1932 року в гр.-кат. Духовній Семинарії у Львові. Великий четвер 28. IV. 1932. **год. 17.** Утреня св. Страстей Г. Н. І. Христа і читання 12 Євангелій. Велика Пятниця 29. IV. **год. 8.30** Царські Часи з Обідницею; **год. 10.30** Велика Вечірня з винесенням Плащаниці; **год. 17.** Псальми і Єрусалимська Утреня. Велика Субота 30. IV. **год. 7.45.** Служба Божа Василія Великого з Вечірнею. **год. 20.30** Надгробне і Воскресна Утреня.

Замісць вінка на могилу бл. п. Івана Драганчука субст. нот., зложили члени Т-ва „Родина“ та інші знайомі покійного суму 51.10 зол. на будову повіт. „Народнього Дому“ в Підгайцях.

Загальні Збори Братства св. Ольги в Станиславові відбудуться 9. V. в год. 3. попол. в салі при катедрі. Тогож дня в год. 8. рано буде Служба Божа Братства. Реколекції для Пань під проводом ОО. Редемптористів в монастирі СС. бельгійських при вул. Голуховського відбудуться від 4. V. вечором до 8. V. Рано спільне св. Причастіе. Удержання 4 зол. за добу. Постіль і ручник взяти зі собою. Зголошення приймає о. Тимків в Станиславові, вул. Смольки ч. 3. II. пов.

Отсим перепрошую Пана Володимира Панькова, якого я дня 21. IV. ц. р. безпідставно публично образив. — Д-р Евген Олексій.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Подяка.

У безмежнім і невтишнім болю після безповоротної втрати нашого найдорожчого Мужа, Батька та Дідуня бл. п. Івана Мандюка, горожанина м. Олеська, складаємо отсією дорогою найщирішу подяку о. дек. А. Левицькому і о. А. Ідрикові за церковні відправи, а о. дек. Левицькому за прощальну проповідь у церкві. Далі дякуємо олеському хорові за прегарний спів у часі церковних відправ і в часі похоронного походу. Дякуємо також тим громадянам, які самочинно несли домовину з тлінними останками Покійного аж на цвинтар. Крім сього дякуємо непроглядним масам олеських горожан, які взяли ласкаву участь у похоронах і причинилися до звеличання цього сумного обряду. Вкінці дякуємо лікарям д-р Р. Мучієві і Д-р В. Свідерському за лікарську поміч.

Ксеня — жінка, Д-р Іван, Володимир і Антонія — діти, Ярослава й Іванна — синові, Дмитро Стащишин — зять, Богдан, Оксана і Роман — внуки.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів. Ринок 10